

T O P O N I M I E

HORAÎȚ (APELATIV, NUME TOPIC, NUME DE PERSOANE)

ION POPESCU-SIRETEANU

Despre apelativul, antroponimul și toponimicul **horaiț**, **horaiță**, **Horaet**, **Horaiț**, **Horaița** am publicat în *Analele Universității din Iași*, 1972, p. 123-124, o notă pe care acum o reluăm în plan mult mai larg și ale cărei concluzii le vom îndrepta în baza unor noi cercetări.

Cuvântul **horaiță** a fost înregistrat de cele mai multe dicționare românești. Astfel, în *Lexiconul de la Buda*¹, **horaiție**, pl. **horaite**, este înregistrat cu sensul "locul cel de amblatu printre case în sate și orașe; ulicia". Laurian și Massim, în *Glossariu*², preia din *Lex. B.* sensul "stradă printre casele unui sat". Ei cunosc și expresia **a umbla pe horaiță** și fac precizarea: "nu știm să se fi zis sau să se zică undeva dincoace de Carpați". Cu privire la originea cuvântului, nu propun nici o explicație, dar îl considerau străin de vreme ce îl încadrează în *Glossariu*. A. Cihac³, care cunoaște (după Laurian-Massim) expr. **a umbla pe horaiță**, trece cuvântul între elementele slave, dar nu precizează o origine sigură, ci pe lângă bg. *horatŭ*, indică ngr. *horatās* și tc. *chorāta*, care au sensuri cu totul diferite de cuvântul românesc. H. Tikin⁴ nu a reținut în dicționarul său cuvântul **horaiț**. Autorii *DA*⁵ îl cunosc din Sălaj, cu sensul "drum, stradă, uliță". I. A. Candrea⁶ cunoaște **horaiță** tot din Transilvania, având, în afară de semnificația din *Lex. B.*, și pe cea de "broboadă". A. Scriban⁷ știe că în nordul țării se folosește cu înțelesul "coclauri"; el recomandă o comparație cu ucr. *gora* (citește *hora*). În *DM*⁸, cuvântul este prezentat ca regional, cu sensul "drum format în mod natural printre casele unui sat sau ale unui oraș". Nu se propune nici o soluție etimologică. Autorii *DEX*⁹ prezintă o definiție la fel de incompletă, dar mai clară: "drum format în mod natural, prin circulație, între casele unei localități rurale", cu etimologie necunoscută. În *SDE*¹⁰ cuvântul nu este glosat.

După informațiile lui I. G. Sbiera, C. Diaconovici în *Enciclopedie română*¹¹ spune că **horaiț** are sensul "câmp deschis și colnicos între râul Sucevei și al Siretului". În graiul nostru (sat Mănăstioara, oraș Siret, jud. Suceava), **horaiț**, pl. **horaițe**, înseamnă "câmp": **mărg la horaiț** înseamnă "merg la câmp (indiferent de aspectul locului)". Un nume de teren

arabil din hotarul satului nostru se numește *Taicihoraiț*, adică **Horaițul Nemțesc**, și datează de la începutul sec. al XIX-lea, apărut nu mult după așezarea unor coloniști germani în localitate.

Prezintă interes faptul că, pe câmpul colnicos dintre râurile Siret și Suceava, mai multe dealuri sunt numite **Horaiț**. Astfel, un deal cu acest nume se află în marginea dinspre Apus a orașului Siret, pomenit în una dintre scrierile lui Mihai Teliman: **se va zice că Horaițul e Himalaia**¹². Într-o notă, G. Tofan, editorul lui Teliman, scria în 1906: "Horaițul e o câmpie întinsă în hotarul comunelor Costișa, Ruda, până la orașul Siret...", dar prozatorul siretean se referea la dealul numit astfel, nu la câmpia despre care vorbește Tofan. Alt deal **Horaiț** se află în locul numit Frasin, din hotarul satului Negostina și cel al satului Grămești, deci tot în zona Siret. **Horaiț** este dealul dintre satele Frătăuții Noi și Vicșani (Ruda), mai precis dintre Pârâul Rusului și Pârâul Climăuțului. **Horaiț** este numit dealul pe care se găsește o bună parte a satului Costișa, nu departe de Dornești, lângă Frătăuții Noi; peste acest deal trece drumul care duce de la Costișa și Frătăuții Noi la Vicșani. La nord de satul Mușenița, spre teritoriul ocupat actualmente de URSS, este un deal numit **Horaiț** sau *Húrjina*. În apropierea satului Mitocul Dragomirnei este un deal mic numit **Horaița**. Numele **Horaiț** l-a primit și pârâul care își are izvoarele sub dealurile de la Ratoș (de lângă Siret), numite tot **horaițe**; acest pârâu se varsă în râul Suceava, între satele Iacobești și Slobozia Pruncului. Facem precizarea că, pe teritoriul satului Calafindești, pârâul **Horaiț** se numește **Sărituri**. O particularitate a dealurilor despre care vorbim este aspectul lor întins, lunguiet, cu pante line, uneori cu râpi rezultate ale alunecărilor de teren. Numele topic comun **horaiț** "deal, delușor" s-a generalizat cu sensul "câmp"; în Calafindești, **horaiț** este "câmp mai departe de sat", adică tocmai câmpul colnicos din preajma pârâului **Horaiț**.

Horaița este nume de munte, mănăstire, carieră de piatră, nume de pârâiaș, de pădure în jud. Neamț. Tot aici **Horăicioara**, ca diminutiv, este numele unui schit. Un pârâu, afluent al Șomuzului Mare, în jud. Suceava, se numește, de asemenea, **Horaița**¹³.

În vechile documente moldovenești apar **Horaiță**, **Horaeță**, **Goraiță**, ca nume de persoane, începând cu anul 1399¹⁴. La 1400, doi dintre demnitarii lui Alexandru cel Bun se numeau **Horaeț**, unul **Horaeț Mic** sau **Mic Horaeț** și celălalt **Horaeț vistier**¹⁵. În 1436, se vorbește în documente de un sat **Horaiță**, dăruit de Iliăș și Ștefan, fiii lui Alexandru Vodă, lui Baico, un boier din ținutul Neamțului¹⁶. Mihai Costăchescu spune că "numele satului vine de la al pârâului, nume care este foarte vechi"¹⁷. În anul 1488, stolnicul Ion Fruntesș cumpără "un sat în gura Horăeții, pe Bârlad"¹⁸. În *Dicționarul geografic al Bucovinei*, întocmit de E. Grigorovitză, apare **Horaița** ca nume de sat, de pârâu și de culme. Pârâul **Horaeț** sau **Horaiț**, despre care am vorbit mai sus, este amintit într-un document din 1587; **un sat anume Botoșință, pe Horaiț**¹⁹ și altul din 1626: **giumătate di sat Botoșință pi Horaiț**²⁰. În anul 1594 apare în documente același pârâu **Horaiț** (și cu varianta **Horaeț**) pe care erau așezate satele Tureatca, Stâncăuți, Nihoreni, Românești²¹. Numele acestui pârâu a fost citat de mai multe ori în documente din sec. al XVII-lea, însă despre satul cu numele **Horaiț**, amintit de Grigorovitză, nu vorbesc documentele cercetate de noi. Era, cum spune autorul citat, o localitate "cu o herghelie, pendinte de moșia Costișa, atenență a moșiei cu

adm. part. Hardegthal, distr. Rădăuți", deci un sat sau un cătun așezat între satele Costișa și Dornești²². S-ar putea să fi fost numai câteva case pentru îngrijitorii hergheliei care se afla la Mitoc (acum satul Iaz) sau pe dealul Ciornoloza, unde era o secție a hergheliei de la Mitoc. De altfel, în hotarul satului Dornești se păstrează un nume de loc **Horaiț** pentru un teren cu coclauri. Într-un document de la Vasile Lupu se vorbește de **gura Horaeții**²³, dar nu putem preciza despre care pârâu este vorba. Mai amintim că satul **Horăețești** este menționat într-un document din 1428 și în altul din 1436²⁴. La 1431 este menționat într-un alt document numele topic **Horăețile lui Coșarici**, pe Jijia²⁵. Avem informații cu privire la existența unor nume topice **Horaiț**, **Horaița** în nordul Transilvaniei până în Bihor. Și tot aici este folosit apelativul **horaiț**.

Am spus că **Horaiț** este cunoscut ca entopic și ca apelativ obișnuit. La sensurile înregistrate în dicționare, mai adăugăm unele informații după glosare. Astfel, **horaiță** "o parte de hotar" din Ciubăncuța, jud. Cluj, sens destul de imprecis²⁶; "loc străin, altă parte" din Șomcuta Mare, jud. Maramureș, sens și mai imprecis²⁷. Din zona Câmpulungul Moldovenesc, pl. **horăiți** a fost glosat cu înțelesul "uliți pe coastă, pe povârniș"; George Moroșanu, în cartea sa *Vârsta neuitării*, p. 75, scrie: "Eu îmi mângâiam tălpile stâlcite prin cele **horăiți**, când mama mă chema în grabă". Din aceeași zonă, scriitorul Dragoș Nisioiu ne comunică (oral) sensul "drum îngust peste munte; se formează pe cărările de la fân, prin îngroparea roților; se fac hogașe în horaiț". Când se spune că **drumu-i numa horaiț**, înseamnă că este îngust, greu de mers pe el; nu pot trece două căruțe". Un alt înțeles al lui **horaiț** este "pământ rău pe care nu se fac cereale", înregistrat de Gr. Rusu din Șieu-Măgheruș, jud. Bistrița-Năsăud. "Ce folos că are atâta **horaiț** de loc și bucate întotdeauna are puține"²⁸. Sensul "coclauri", cunoscut din înregistrări mai vechi, reiese limpede din versurile: "Cei mai bun/ ca calul bun/ Că te duce/ Și te-aduce/ Și-ți poartă păcatele/ Pe toate **horaițele**"²⁹, citate și de Candrea în *Dicționarul său*³⁰, dar parțial. Într-un text folcloric din zona Năsăud, citim: "Vezi dragul mamii, să nu te rătăcești sau să pățești ceva prin cele **horăiți** pe unde umbli..."³¹. Am văzut mai sus că expresia **a umbla pe horaiță** a fost înregistrată de Laurian-Massim, reluată de Cihac. Au mai fost semnalate recent expresiile **a umbla horaiță**, din Vâlcele-Turda, de către Romulus Todoran, cu sensul "a umbla de-a bolundul, a umbla lela, bătând ulițele"³² și **a umbla/ a se duce pe horaiță** "a umbla fără rost, a bate drumurile, a umbla lela sau de-a lela": **Fata iar s-a dus pe horaiță**, din Deda-Mureș de către Traian Marcu³³. Noi am înregistrat entopicul și cu sensurile "deal întins și bun pentru agricultură" și "loc deschis și întins unde bate vântul cu putere", din Dornești și Iaz, jud. Suceava. Din Fundul Herței și Pomârla, jud. Botoșani, s-a înregistrat sensul "casă mare și cam stricată"³⁴, iar din Sângeorț sensul "broboadă"³⁵, preluat, cum am văzut, de Candrea.

În graiuri pot fi și alte sensuri, încă neînregistrate, dar nu prea îndepărtate de cele prezentate aici.

În nota din 1972 scriam: "În mod neîndoielnic, **horaiț**, **horaiță** se pun în legătură cu **gora**³⁶, dar nu s-a stabilit tratamentul cuvântului slav, anume că la **gora** s-a adăugat sufixul diminutival **-eț** și aceasta în ucrainiana veche sau numai la ucrainenii din Moldova (B. D. Grincenko, în al său *Slovar ukrainskoi move*, 1925, nu înregistrează cuvântul). Faptul

trebuie să se fi petrecut înainte de secolul al XIV-lea, când întâlnim hiatul **ae** (**Goraet**, **Horaet**) netrecut la diftongul **ai**. Schimbarea **g>h** este o inovație fonetică ucraineană care era aproape generală în secolul al XIV-lea. Vechimea cuvântului este mare și el face parte, credem, dintre cele mai vechi elemente de origine ucraineană, alături de *cut*, *neleapcă*, fiind răspândit mai ales în Moldova, dar și în Transilvania. Dacă în 1399, 1400, numele **Horaet** și **Goraet** este purtat de două persoane, Micul și vistiernicul³⁷, aceasta dovedește că el a fost acordat cu cel puțin o generație mai înainte. S-ar putea ca numele de persoană să nu-și aibă originea în hidronimicul **Horaet**, ci să fi însemnat <<om de munte>>, așa cum hidronimicul **Horaet** trebuie să fi însemnat <<pârâu de munte>>. Odată cu schimbarea locului, vorbitorii au dus și hidronimicul pe care l-au atribuit unui pârâu dintr-o regiune îndepărtată de munți, dar împădurită. Sensul <<câmp>> s-a născut din hidronimul **Horaiț**, mai ales că locuitorii din Mănăstioara, Negostina aveau pământ în apropierea pârâului **Horaiț**; "Nu uităm că numele de pâraie erau puncte de orientere în delimitarea unor proprietăți. Cineva având pământ în apropierea acestui pârâu a folosit numele apei pentru denumirea locului. Sensul de <<drum>> apare în documente la 1745³⁸. El trebuie căutat tot în **horaet** <<de munte>>, <<de pădure>>". În nota aceasta mai scriam: "Deocamdată nu găsim o explicație pentru sensul <<broboadă>>".

Am reprodus o bună parte din însemnările publicate în 1972, anume explicația pe care o propuneam, ademenit de părerile lui M. Costăchescu, A. Scriban și Iorgu Iordan. Cu timpul am înțeles că soluționarea originii acestui cuvânt (nume propriu și apelativ) ca împrumut este greșită.

Acum dispunem de o informație mult mai bogată și de o altă viziune a problemei, prin încadrarea numelui comun **horaiț** (firește, și a numelui propriu) într-o familie lexicală foarte bogată.

După cum am văzut, în numele topice **Horaiț**, **Horaița** se ascunde un substantiv comun, un entopic, nume de aspect al terenului, cu sensurile "deal întins, colină, coastă de deal", "povârniș", "loc deschis vânturilor", "loc cu pământ impropriu agriculturii, loc cu hârtoape, cu râpi", "coclauri". În multe părți, sensul s-a restrâns la a denumi un "drum pe coastă, pe povârniș" sau chiar "drum de munte format pe cărările de la fân prin adâncirea roților". Cum coastele dealurilor erau locuri pe care se întemeiau sate, sensul lui **horaiț**, **horaița** a evoluat la semnificația "drum format în mod natural, prin circulație, între casele unei localități rurale", mai exact "uliță între diferitele proprietăți și case, formată fără intervenția omului, pornind de la stadiul de cărare". De la "coastă de deal râpoasă, cu case" la "casă de pe o coastă de deal râpoasă" și apoi la "casă mare și cam stricată, așezată pe o coastă de deal râpoasă" s-a putut trece în chip firesc. Chiar se folosește sintagma **coaste grele** pentru **coaste râpoase**: "Ci e vina mândrei mele/ C-a pus casa-n **coaste grele**". **Horaiț** cu sensul "broboadă" stă în legătură cu aspectul broboadei pusă pe cap, având locuri line, ridicături și coborâșuri, un fel de coclauri. Sensul este metaforic.

Printr-o tendință de individualizare precisă a formelor de relief, unele dealuri din zona de **horaiț** au fost numite **Horaiț**. Caracteristicile esențiale ale unor astfel de dealuri sunt mica lor înălțime, aspectul întins, lin, expunerea la vânturi, uneori prezența surpăturilor. Toate aceste particularități le are și dealul **Horaiț** din marginea orașului Siret, văzut, însă,

din puncte diferite.

Expresia **a umbla pe horaiță** trebuie să fi avut o mare vechime și ea se pune în legătură cu tipul de sat răsfirat, cu casele răspândite la mari distanțe, pe dealuri, în funcție de proprietățile fiecăruia. Umblatul de la o casă la alta, trecerea de pe un horaiț pe altul a putut duce la apariția și consolidarea expresiei citate, în zone deluroase sau de munte.

Este interesant de observat că, dinspre munte spre podiș, entopicul își schimbă sensul, de la "locuri accidentate, adâncituri cu maluri râpoase" și "drum îngust peste munte" la "loc colnicos, coclauri", "deal impropriu pentru agricultură", "deal întins și bun pentru agricultură", "câmp (în general)". Dealul **Horaiț** din Siret, pe care a fost (în zona **Sasca**) în secolele al XIV-lea și al XV-lea curtea domnească, privit din oraș reprezintă o surprătură, dar privit din partea opusă reprezintă un șes colnicos.

Horaiț (subst. neutru) are pluralul **horaite**, pronunțat **horáitǎ** și **horáitǎ**. Aparent, de la acest plural s-a creat un nou singular, cu forma articulată **Horaița**, toponim, de unde diminutivul **Horăicioara**. Dar **horaiț** circulă și cu forma de feminin **horaiță**.

Ceea ce i-a indus în eroare pe alți cercetători, și ne-a indus și pe noi altădată, a fost mai întâi corespondența aparentă dintre **hora-** (din **horaiț**, **horaiță**) și cuvântul ucr. *hora* "deal, munte", în al doilea rând prezența unor atestări cu **G** (**Goraet**, **Gorait**) ale numelui de persoană, în al treilea rând necunoașterea unui sau unor cuvinte românești prin care să fie explicate numele comune și proprii de care ne ocupăm.

Acum constatăm că **horaiță** este realizat pe teren românesc, de la entopicul **horăie/horăi** "coclauri, râpi", prin substituirea sufixului **-ăie**, respectiv **-ăi**, cu **-ăiță**, întâlnit în **pârhaiță**, **șopârlăiță**. Cu timpul, a apărut și neutru **horaiț**, pl. **horaite** (**horaiță**, **horaiță**), **horaițuri**. Cuvântul slav *gora*, ucr. *hora* "deal, munte" nu a pătruns în limba română din cauza poziției puternice a cuvântului moștenit *munte* și a lui *deal* (pe care îl considerăm creație românească, împotriva părerii că ar fi împrumut slav). Prezența formelor cu **H-** și cu **G-** la inițială este numai aparent un fenomen străin; în limba română în mai multe cazuri **h-** a fost înlocuit cu **g-** sau invers, ca în **horhoane** - **gorhoane** - **gorgoane**; **gorgan** este variantă a lui **horgan**, variantă a lui **hordan**. Am amintit și numele de persoană *Komsa Gorajcsul* (*Comșa Goraițul*), menționat în *Urbariile Țării Făgărașului*⁸⁹.

Entopicul **horăi** este necunoscut dicționarelor și glosarelor. L-am întâlnit în cartea lui George Moroșanu, *Punte peste ani*⁴⁰: "...nu era altul mai vrednic ca dânsul la cositul prin toate râpile, prin **horăile** de lângă izvor...", îl cunoaștem și dintr-o povestire inedită a aceluiași scriitor, unde se vorbește de **glodul tuturor horăilor**. George Moroșanu ne-a informat (oral) că **horăi** înseamnă "prăpăstii, râpi infricoșătoare". Cuvântul se mai păstrează, cum se vede, în Bucovina, dar poate fi păstrat și în alte zone muntoase ale țării. **Horăi** ne interesează prin înrudirile cu **hărău**, **hîrău** "erete", "uliu", "pasăre care trăiește în locuri prăpăstioase".

În concluzie, **horaiță** este un entopic, explicabil prin **horaie/horăi**, cu înlocuirea lui **-ăie** prin **-ăiță**. **Horaie/horăi** sunt forme de plural ale unui singur **horău**, neatestat probabil cu sensul "prăpastie, râpă, loc surpat". Dar și **hărău** "erete", "pasăre care trăiește în locuri prăpăstioase" ne vorbește despre existența lui **horău**, **hărău** fiind o variantă a lui **horău**.

Vechimea cuvântului **horaiță**, cu neutru **horaiț**, ca entopic, este dovedită de

prezența lui în antroponimia și toponimia secolelor al XIV-lea și al XV-lea⁴¹.

Am spus că **horaiț** se încadrează într-o familie lexicală mare. Lucrurile stau întocmai așa, pentru că acest apelativ se explică prin **horáie**, sg. **horău**, (pl. **horáie**, **horăie**, **horăi**) reprezintă o variantă cu **d** disimilat a lui **hordău** "loc prăpăstios", derivat al lui **hord**, pl. **horde** (acest plural, **horde**, cu sensul "coclauri", apare în cronica lui Grigore Ureche⁴².

NOTE

1 *Lesicon romănescu - lătescu - ungurescu - nemțescu care de mai mulți autori în cursul a treizeci, și mai multor ani s-au lucrat*, Budae, 1825.

2 A. T. Laurian, Ioan Massim, *Glossariu*, București, 1876.

3 A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane. Éléments slaves, magyars, turcs...*, Francfort a/M, 1879.

4 H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, II, București, 1911.

5 *Dicționarul limbii române* publicat de Academia Română între 1913 și 1949.

6 I. Aurel Candrea, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi*, în *Dicționarul enciclopedic ilustrat "Cartea Românească"*, București, 1931.

7 A. Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași, 1939.

8 *Dicționarul limbii române moderne*, București, 1958.

9 *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, 1975.

10 *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești*, Chișinău, 1978.

11 C. Diaconovici, *Enciclopedie română*, tom. II, 1900, p. 721.

12 Mihai Teliman, *Foiletoane*, Cernăuți, 1906, p. 39.

13 *Marele dicționar geografic al României*, III, p. 729.

14 Gh. Ghibănescu, *Surete și izvoade*, vol. 21, p. 1; Mihai Costăchescu, *Documente moldovenești înainte de Ștefan cel Mare*, I, p. 88-89.

15 *Documenta Romaniae Historica*, A, Moldova, I, p. 14-17.

16 M. Costăchescu, *op. cit.*, p. 429.

17 *Ibidem*, p. 428.

18 Idem, *Documente de la Bogdan-Voievod*, p. 351.

19 Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, vol. I, p. 97.

20 *Ibidem*, p. 195.

21 *Ibidem*, vol. II, p. 20.

22 În timpul cât Bucovina a fost ocupată de către Austria, acest sat a fost mutat mai spre albia râului Suceava, pe locul de astăzi; s-a numit *Hadic*, *Hadikfalva*, *Hardegghthal* și a fost colonizat cu secui, plecați din localitate în 1940. Oamenii bătrâni mai folosesc și acum numele *Hadic*, întâmplător, dar numele vechi nu a fost părăsit niciodată. Satul Dornești, al domnitorului Ștefan Petriceicu, era în locul numit Ciornoloza, mai aproape de satul Mănăstioara, unde domnul a zidit o biserică de piatră, la 1673, sfințită de mitropolitul Dosoftei.

- 23 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, p. 66.
- 24 DRH, A, I, p. 424; vezi și p. 464.
- 25 *Ibidem*, p. 152, 153.
- 26 Petre Coman, *Glosar dialectal*, București, 1939.
- 27 *Lexic regional (I)*, București, 1960, p. 20.
- 28 *Materiale și cercetări dialectale*, București, 1960, p. 284.
- 29 S. Fl. Marian, *Sărbătorile la români. Cârnilegile*, I, București, 1898, p. 22.
- 30 I. A. Candrea, *op. cit.*
- 31 Iustin Ilieșu, *Poezii și basme populare din munții Rodnei, în Folclor din Transilvania*, III, București, 1967, p. 446.
- 32 *Materiale și cercetări dialectale*, I, p. 74.
- 33 *Ibidem*, p. 177.
- 34 *Lexic regional*, 2, București, 1967, p. 120.
- 35 Ștefan Pașca, *Glosar dialectal*, București, 1928, p. 34.
- 36 M. Costăchescu, *Documente moldovenești...*, I, p. 429; A. Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași, 1939; Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, 1963, p. 37.
- 37 M. Costăchescu, *vol. cit.*, p. 88-89; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. 8, p. 183-184; vol. 21, p. 1.
- 38 T. Bălan, *Documente bucovinene*, II, p. 65.
- 39 D. Prodan și colab., *Urbariile Țării Făgărașului*, II, București, 1971, p. 418.
- 40 George Moroșanu, *Punte peste ani*, Iași, 1984, p. 34.
- 41 Legătura dintre *horaie* "prăpăstii, locuri prăpăstioase" și *horaiță* "coclauri" am făcut-o mai întâi în cartea noastră *Limbă și literatură populară*, 1983, p. 282-283.
- 42 Grigore Ureche, *Letopisețul Țării Moldovei*. Ediția P. P. Panaitescu, București, 1955, p. 124.